

Hồi thứ hai mươi chín

Thê lương Trường Thục người ít đi Quần quai mây ngai chết trước ngựa

Dương Quốc Trung thấy hai người bọn họ, bất giác cả kinh. Nên biết Dương Quốc Trung tuy ngồi vị dưới một người mà trên vạn người, nhưng hai người Tần Tương, Uất Trì Bắc là hậu duệ của khai quốc công thần, nhất là Uất Trì Bắc cầm chiếc roi vàng của Thái tông hoàng đế ngự tứ, vả lại tính tình cương liệt, vốn không sợ kẻ quyền quý, bây giờ nộ khí bùng bùng sải chân bước vào, Dương Quốc Trung nhìn thấy, làm sao không sợ hãi?

Uất Trì Bắc bước vào tới nơi, đưa mắt quét một vòng, lại cao giọng gọi “Hô, Thiết huynh đệ, người quả nhiên ở đây!”. Y thấy Thiết Ma Lặc yên ổn vô sự, nộ khí cũng giảm mấy phần, lúc ấy mới nhìn Dương Quốc Trung chào một tiếng, nói “Xin thứ lỗi ta lỡ mãng, đã không báo trước”.

Dương Quốc Trung buông tiếng cười hô hô, nghĩ một đằng nói một nẻo “Được đại giá của hai vị tướng quân cùng tới, đó đúng là chuyện mong mà còn chưa được. Kẻ dưới không biết, mạo phạm hổ uy, còn xin hai vị tướng quân nể mặt lão phu, tha tội cho họ. Mời ngồi mời ngồi, người đâu, mang trà ra đây”.

Uất Trì Bắc cười lớn nói “Nói thế làm gì, nói thế làm gì, Lão Hắc ta trong bụng trống không, uống trà ngon của người thì khó mà chịu nổi, trà ấy không uống cũng được”. Dương Quốc Trung vô cùng khó chịu, nói “Thánh giá vào Thục, khiến hai vị tướng quân vất vả, may mà mưa lớn đã tạnh, không bao lâu chắc sẽ ra khỏi tình cảnh khổ cực này”. Uất Trì Bắc nói “Bọn ta chịu khổ một chút cũng chẳng hề gì, chỉ cần tướng gia người không chịu khổ là được”.

Dương Quốc Trung mặt mũi đỏ bừng, ấp úng nói “Nghịch tặc làm loạn, đường sá khó đi, binh lương đều thiếu, lão phu cũng đồng cam cộng khổ với thánh thượng mà. Không biết hai vị tướng quân tới đây có gì chỉ giáo?”. Uất Trì Bắc chửi thầm trong lòng “Người thật mặt dày, sao không dám nói đồng cam cộng khổ với quân sĩ?”. Y còn định nói móc Dương Quốc Trung vài câu, Tần Tương trì trọng hơn, đưa mắt

ra hiệu cho y thôi đi.

Tần Tương nói “Ta đang muốn thỉnh giáo tướng gia, không biết người gọi Thiết Đô úy tới là có chuyện gì thương lượng?”. Dương Quốc Trung vội nói “Không có gì, không có gì! Chỉ vì y hộ giá có công, lão phu lại chưa từng gặp y, nên mời tới ngồi chơi thôi”. Y vừa nói vừa liếc nhìn Thiết Ma Lặc, sợ Thiết Ma Lặc buông lời khó nghe, làm mất mặt y. May mà Thiết Ma Lặc không nói gì, Tần Tương bèn nói tiếp “Nếu đã không có chuyện gì, bọn ta có chút chuyện muốn trao đổi với Thiết Đô úy, xin cho cáo lui”.

Dương Quốc Trung trong lòng run sợ, chỉ tiếc là họ không đi sớm hơn, lúc ấy qua quít vài câu, rồi lập tức tiễn họ ra.

Thiết Ma Lặc sải chân bước ra, cười nhạt một tiếng vẫn không nói câu nào, lúc ra đi vẫn không vái chào, khiến Dương Quốc Trung tức giận phát run.

Vào tới giữa rừng, Thiết Ma Lặc thở phào một hơi, mới lên tiếng hỏi “Tại sao các người biết ta ở chỗ Dương Quốc Trung?”. Uất Trì Bắc cười nói “Trường Lạc công chúa sợ người gặp nạn, bảo bọn ta tới bảo giá cho người!”.

Nguyên là Trường Lạc công chúa núp ở trong rừng, nghe Vũ Văn Thông nói chuyện, biết y vâng lệnh Dương Quốc Trung tới “mời” Thiết Ma Lặc trong lòng vô cùng lo lắng, vội sai nội thị gọi hai người bọn họ tới, bảo họ làm như thế như thế.

Uất Trì Bắc lại cười nói “Trường Lạc công chúa sợ người bị Dương Quốc Trung hại, lo lắng tới mức đứng ngồi không yên, xem ra công chúa đối với người có ý tứ lắm đấy!...”

Thiết Ma Lặc đỏ mặt tía tai, vội nói “Uất Trì đại ca, đừng nói đùa như thế mà”.

Uất Trì Bắc cười lớn nói “Có gì mà không đùa được, mà ta cũng không lấy chuyện ấy để nói đùa đâu! Công chúa cũng phải lấy chồng, lấy người thì có gì không được chứ? Ô, Thiết huynh đệ ơi, nếu là công chúa thứ hai thì ta không dám khuyên người cưới cô ta, còn vị Trường Lạc công chúa này, là một nữ kiệt hiểu lý lẽ, văn võ toàn tài đấy. Người lấy cô ta, thì không sợ bị hoàng gia coi thường đâu.

Uất Trì Bắc là một phen có ý tốt, Thiết Ma Lặc có thể nổi nóng với Dương Quốc Trung, nhưng với Uất Trì Bắc thì không thể, lúc ấy chỉ còn cách nói thật với họ “Đại ca còn chưa biết, tiểu đệ đã đính

hôn rồi”.

Uất Trì Bắc ngượng nghịu cười nói Là Lão Hắc ta lỗ mãng, không biết thì không bắt tội, Thiết huynh đệ, xin thứ lỗi cho Lão Hắc lỡ lời”. Tần Tương hỏi “Thiết huynh đệ đính hôn với cô nương nhân nào thế?”. Thiết Ma Lặc nói “Chính là con gái của Hàn lão tiên bối Hàn Trạ”. Tần Tương và Uất Trì Bắc đồng thanh hô hô cười rộ, nói “Té ra đều là người quen, cô nương ta quả là tài giỏi hơn công chúa nhiều”.

Uất Trì Bắc chuyển qua chuyện khác, hỏi Thiết Ma Lặc “Ta không tin Dương Quốc Trung lại tốt bụng như thế. Chẳng có chuyện gì mà lại mời người tới chơi, rốt lại là chuyện gì thế?”, Thiết Ma Lặc cảm hờn nói “Y bảo ta làm nanh vuốt cho y” lúc ấy bèn kể lại cuộc gặp gỡ với Dương Quốc Trung một lượt chỉ bỏ qua không nói tới đoạn Dương Quốc Trung hứa làm mai cho y.

Tần Tương thở dài nói “Dương Quốc Trung làm chuyện trái lẽ, trời giận người oán, y vẫn không biết hối lỗi, tương lai không biết sẽ gây ra chuyện gì, chỉ e giang sơn nhà Đại Đường phải mất trong tay y”.

Thiết Ma Lặc nói “Mới rồi có hai viên sứ giả Hồi Hột tới xin gặp Dương Quốc Trung, Tần đại ca có biết chuyện ấy không?”. Tần Tương nói “Cũng có nghe qua. Nói ra thì hai viên sứ giả Hồi Hột ấy cũng không phải là Dương Quốc Trung mời tới. Nguyên là Huyền tông vì thế giặc quá lớn, giang sơn là chuyện quan trọng, vì vậy muốn mượn quân nước ngoài dẹp loạn, hai viên sứ giả Hồi Hột ấy là tới thương lượng chuyện xuất binh với Huyền tông.

Điều kiện xuất binh Hồi Hột đề ra rất nặng nề, những đất đai mà họ thu hồi được thì phụ nữ và ngọc lụa đều thuộc về họ. Huyền tông và bọn Trần Nguyên Lễ, Vi Kiến Tổ, Ngụy Phương mấy vị đại thần văn võ đi theo thương lượng xong, đều không dám đáp ứng, chỉ có Dương Quốc Trung ra sức bài bác lời bàn của mọi người, lý do của y là: Không nên vì chuyện nhỏ mà bỏ mất chuyện lớn”, để Hồi Hột bắt đi một số phụ nữ, cướp đi một số vàng lụa, nhưng có thể bảo toàn được giang sơn nhà Đại Đường, đó cũng là “kế sách”. Lúc ấy cũng có một số người theo gió phát cờ, phụ họa với Dương Quốc Trung, hai bên tranh luận không thôi, chưa quyết bề nào.

Tần Tương nói “Xem ra sứ giả Hồi Hột đã nghe ngóng được nội tình ấy, nên tới chạy chọt của Dương Quốc Trung, xin anh em y nói

với hoàng thượng, cốt để thỏa mãn điều kiện của họ. Hừ hừ, chắc Dương Quốc Trung đã thu nhận rất nhiều lễ vật quý báu rồi”.

Thiết Ma Lặc cả giận nói “Dương Quốc Trung không cần bách tính, bách tính cũng không cần y!”. Tần Tương vội nói “Thiết huynh đệ kín miệng, tất cả đều do hoàng thượng quyết, chúng ta không được tùy tiện nghị luận, câu ấy nếu để người khác nghe được, chỉ e người sẽ bị khép vào tội danh mưu phản đấy”.

Uất Trì Bắc tức giận nói “Tần đại ca, người cũng sợ rồi, chẳng lẽ chúng ta cứ mặc kệ Dương Quốc Trung làm chuyện bậy bạ sao?”.

Tần Tương cười gượng nói “Chẳng lẽ người quả thật có thể giết chết Dương Quốc Trung à? Roi vàng của người dọa y thì còn được, chứ nếu đánh y thật, chỉ e hoàng thượng cũng quyết không nghĩ tới công lao của tiên tổ người đâu. Huống hồ chúng ta thân làm Long kỵ đô úy, chức trách chỉ là bảo vệ thánh giá, còn đại sự tiêu đình thì không thể để chúng ta quản đâu.

Uất Trì Bắc tức tối nói “Nếu Dương Quốc Trung có chuyện gì đụng tới ta, ta cứ liều cái mạng này, quản y một phen”. Tần Tương nói “Được rồi, được rồi, đừng nói những chuyện bức bối như thế nữa, về ngủ sớm một chút đi”. Uất Trì Bắc nổi nóng một lúc, cũng chỉ đành chia tay.

Đêm ấy, Thiết Ma Lặc tâm sự rối như tơ vò, lại không ngủ được, trong lòng nghĩ thầm “Hoàng đế là người một nhà với Dương Quốc Trung, thế thì nhất định sẽ không hỏi tội y. Đại thần trong triều, người nào cũng sợ quyền thế của Dương Quốc Trung, ngay cả Tần đại ca cũng không dám đắc tội với y cũng đủ để thấy rồi. Ôi, chẳng lẽ quả thật không có cách nào trừ khử Dương Quốc Trung sao?”.

Còn có một tâm sự khác càng khiến Thiết Ma Lặc phiền muộn hơn, đó chính là Trường Lạc công chúa đối xử với y ngày càng thân thiết, Thiết Ma Lặc vốn không bao giờ nghĩ rằng Trường Lạc công chúa lại có tình với y, nhưng từ tình hình công chúa nói chuyện với y trong rừng tối nay, rồi chuyện Dương Quốc Trung hứa làm mai mối cho y tới lời Uất Trì Bắc nói với y, bất giác lại khiến Thiết Ma Lặc không thể không nghĩ tới “Ngay Uất Trì đại ca cũng nhận ra, dường như cô ta đối với mình quả thật có mấy phần ý tứ! Chà, một Vương Yến Vũ đã đủ phiền não rồi, nếu lại thêm công chúa, thì bảo mình làm sao giãi ra được?”.

Đêm ấy Thiết Ma Lặc ngủ không được, sáng hôm sau đầu óc vẫn còn mơ màng. Gần đến giờ Ngọ, Thiết Ma Lặc đang trong trạng chờ hộ quân đưa cơm tối, chợt nghe phía ngoài có một tràng tiếng huyên náo, Thiết Ma Lặc bước ra xem, chỉ thấy một toán quân sĩ bao vây mấy người, nhìn kỹ lại, té ra người bị vây lại nhà bếp của Dương Quốc Trung.

Người nhà bếp khiêng một con heo quay, còn có thức ăn khác bốc mùi thơm phức, bọn quân sĩ đang xúm lại cướp con heo quay.

Tên Nhà bếp kia thấy Thiết Ma Lặc bước tới mà Thiết Ma Lặc lại mặc quần áo võ quan, cho rằng đã có cứu tinh, vội kêu lên “Đại nhân mau tới cứu mạng!”. Nào ngờ Thiết Ma Lặc bước tới nói “Người đặt con heo quay ấy xuống là xong, ta đảm bảo họ không giết người!”. Bọn quân sĩ hò reo “Đúng đấy! Bọn ta chỉ cần con heo quay này thôi, chứ không muốn ăn thịt người đâu! Dương Quốc Trung nhịn một bữa có hề gì, bọn ta đã phải ăn vỏ cây rễ cỏ rồi!”. Đang âm ỉ không sao can ra, chợt có một đội võ sĩ khác xông tới, vung roi đập đập chát chát đánh bừa ra, chửi “Các người đói tới mức đầu óc cũng hôn mê rồi à, cả thức ăn tướng gia mời khách cũng đòi cướp?”, vung roi quất bừa xuống, cả Thiết Ma Lặc cũng bị trúng một roi!

Thiết Ma Lặc cả giận, vung tay cướp roi da của một viên võ sĩ, chửi “Các người theo Dương Quốc Trung ăn thừa canh cặn mập ú, lại không nghĩ tới quân sĩ sống chết sao à?”. Roạt roạt roạt liên hoàn đánh ra, lập tức đánh mấy tên vệ sĩ đứng gần ngã lăn xuống đất kêu ầm lên.

Sự tình vừa xảy ra, lập tức như núi lửa phun trào, không sao dàn xếp, lúc đầu chỉ là một toán quân nhỏ, trong chớp mắt giống như một khối tuyết lớn lăn tròn, càng lúc càng đông, quân sĩ các doanh đều náo động, chạy tới chạy lui hò hét chửi mắng như núi băng biển động, đám võ quan làm sao ngăn chặn được? Ngay quân Vũ lâm cũng vào cuộc, tranh nhau động thủ đánh nhau với thân binh của Dương Quốc Trung!

Trong đám đông không biết có ai cao giọng kêu lên “Tìm Dương Quốc Trung tính sổ đi! Hỏi xem có phải y muốn cho chúng ta chết đói không?”. “Dương gia nhà họ hưởng phúc nhiều rồi, làm cho quốc gia tới nông nổi này, Dương Quốc Trung người còn dám mặt dày làm Tế tướng à?”. Tiếng chửi vừa vang lên, bốn phía hưởng ứng, quân sĩ tôn

Thiết Ma Lặc làm người đứng đầu, dòng người như sóng tràn vào chỗ ở tạm thời của Dương Quốc Trung. Thân binh của Dương Quốc Trung đã sớm ôm đầu bỏ chạy, đâu dám nghênh địch.

Tối hôm qua Dương Quốc Trung giữ hai viên sứ giả Hồi Hột lại bàn bạc suốt đêm, lúc ấy vừa thức dậy, đang sắp bày tiệc mời khách, nghe tiếng ầm ầm trong lòng hoảng sợ. Vệ binh thân tín của y vào báo “Không xong, quân sĩ làm ầm lên, đều do viên Thiết Đô úy mới tới dẫn đầu, muốn đánh vào đây. Xin tướng gia mau ra trấn áp!”.

Dương Quốc Trung định thần, hỏi “Chỉ có tên tiểu tử họ Thiết ấy thôi phải không? Có vị đại nhân nào khác không, Trần tướng quân thì sao?”. Thân binh nói “Không thấy Trần tướng quân đâu, các vị võ quan khác cũng đều không ra mặt”.

Trần tướng quân mà Dương Quốc Trung hỏi chính là Hộ giá Long hổ đại tướng quân Trần Nguyên Lễ thống suất ba quân, trước nay Trần Nguyên Lễ với Dương Quốc Trung bằng mặt không bằng lòng, nên lúc đầu Dương Quốc Trung còn cho là Trần Nguyên Lễ xúi quân sĩ làm loạn để đối đầu với y, bây giờ nghe thấy các võ quan ngoài Thiết Ma Lặc đều chưa ai tham gia, cũng can đảm thêm một chút, nhưng việc tới thế này, cũng chỉ đành đích thân ra trấn áp. Lúc ấy y dưới sự bảo vệ của mấy tên vệ binh đặc lực bước ra gặp quân sĩ, đồng thời bảo hai viên sứ giả Hồi Hột rón rén theo cửa sau trốn đi.

Dương Quốc Trung quát lớn “Thiết Tranh, người làm quan lớn mà dám lớn mật phạm thượng làm loạn à? Ha ha, các người có biết tội danh mưu phản không? Đều là phải ngũ mã phanh thây tru đi chín họ! Nghĩ tới các người ngu muội vô tri, bị người ta xúi giục, bây giờ bản Tướng quốc đặc biệt ra ơn, chỉ bắt một mình Thiết Tranh hỏi tội, còn các người thì giải tán đi?”.

Dương Quốc Trung cậy oai quyền Tế tướng, chụp cái mũ tạo phản lên, quả nhiên có rất nhiều quân sĩ bị y dọa dẫm, nhưng giống như trước khi mưa bão, không khí tạm thời yên tĩnh, nhưng nhiều quân sĩ bị khích động lại càng phần nộ, mưa giông càng lớn.

Dương Quốc Trung đang sai vệ sĩ bắt Thiết Ma Lặc, chợt nghe một tiếng quát lớn như tiếng chuông rền, Long kỵ đô úy Uất Trì Bắc xông tới, mắng lớn “Dương Quốc Trung, người tư thông với sứ giả nước Phiên mới là mưu phản, lại dám vu cáo người khác à?”.

Thiết Ma Lặc chợt động tâm niệm, nghĩ thầm “Người nói ta

phản, thì ta cứ phản xem, hôm nay quyết không thể cho người được sống?”. Y chụp lấy cơ hội, lập tức quát theo “Các người xem đây, hai người kia chính là sứ giả Hồi Hạ vừa từ đây chạy ra?”. Hai viên sứ giả Hồi Hột hoảng sợ cúi đầu chạy thục mạng, vừa khéo sau miếu có mấy con ngựa mã, hai viên sứ giả là võ sĩ nổi tiếng ở Hồi Hột, vội vàng ba chưởng hai cước đánh ngã bốn mã phu cướp ngựa, từ cấm địa “hành cung” xông ra khoảng rừng cây sau miếu bỏ chạy.

Quân sĩ mọi mắt cùng thấy, mọi tay cùng chỉ đều xông tới Dương Quốc Trung, trước khi Uất Trì Bắc phát hiện ra, không ai chú ý tới hai viên sứ giả Hồi Hột, họ chạy rất nhanh, mọi người đều không kịp đuổi theo bắt lại. Nhưng tuy thời gian gấp rút, quân sĩ cũng đều nhìn thấy hai “người Phiên” ấy rõ ràng. Có người vung tay gọi lớn “Dương Quốc Trung tư thông với Phiên sứ mưu phản, sao chúng ta không đánh chết phản tặc đi?

Dương Quốc Trung hồn phi phách tán, tuy nhiên cũng cao giọng quát “Hai viên sứ giả Hồi Hột ấy là hoàng thượng mời tới, không can hệ gì tới ta, Uất Trì tướng quân, Thiết Đô úy, các người không được vu khống người tốt!”, nhưng lúc ấy ba quân đã hò hét ầm ĩ, tiếng nói của Dương Quốc Trung bị át đi trong tiếng hò hét quát tháo ầm ầm, chỉ thấy y há miệng nhe răng, chứ không ai nghe được y nói gì.

Thật ra cho dù quân sĩ nghe rõ lời y nói cũng không có ích gì. Nên biết mọi người đã ôm lòng bất mãn với y từ lâu, chỉ hận không được ăn thịt lột da y, tư thông với “Phiên sứ” chẳng qua chỉ là cái cớ để giết y mà thôi. Lúc ấy đã vỡ lở thành chuyện lớn, làm sao còn có ai chịu nghe y phân biện?

Có hai tên vệ sĩ không biết sống chết còn định bảo vệ Dương Quốc Trung tháo chạy, bị Thiết Ma Lặc vung kiếm chém ngã, quân sĩ như bầy ong tràn tới, binh khí chém bừa xuống, lập tức băm Dương Quốc Trung nát nhừ. Uất Trì Bắc vốn chỉ định dọa Dương Quốc Trung để cứu Thiết Ma Lặc, nào ngờ sự tình xảy ra lại hoàn toàn nằm ngoài sự dự liệu của y, cho dù y can đảm rấn rỏi, cũng hoảng sợ ngẩn ra.

Nỗi căm uất của quân sĩ chất chứa lâu ngày một sớm được phát tiết, quả thật lửa giận bùng bùng, không gì trấn áp được. Cục diện ấy không những bất ngờ đối với Uất Trì Bắc, mà thậm chí cả Thiết Ma Lặc cũng không sao ngờ tới, quân sĩ giết chết Dương Quốc Trung rồi, trong chớp mắt lại giết luôn Thị lang bộ Hộ Dương Huyền con y

nhưng vẫn chưa chịu thôi, người nào cũng như phát điên gào thét âm ỉ, muốn giết hết cả nhà họ Dương, cả Dương Quý phi cũng tính vào đó!

Hai người chị em gái của Dương Quý phi là Hàn Quốc phu nhân và Quắc Quốc phu nhân nghe được phong thanh, vội vàng lên xe chạy đi, lúc ấy đầy đồng khắp núi đều là loạn quân làm sao chạy thoát? Đám quân sĩ nhất tề đuổi theo, đầu tiên giết chết Hàn Quốc phu nhân, rồi đuổi theo định giết Quắc Quốc phu nhân.

Quắc Quốc phu nhân giữa chỗ chết cầu được sống, quân sĩ vừa cản chiếc xe ngựa của nàng lại, nàng chột vén rèm xe lên, nài nỉ với quân sĩ “Các người đã giết anh ta rồi, ta là đàn bà, chuyện của anh ta làm không liên quan gì tới ta, xin các người giơ cao đánh khẽ, tha cho hai mẹ con ta?”.

Vừa năn nỉ vừa ném ra rất nhiều vàng bạc châu báu. Quắc Quốc phu nhân thiên tư quốc sắc, so với chị là Dương Quý phi thì còn xinh đẹp hơn ba phần, đương thời thi nhân Trương Hựu có bài thơ rằng “Quắc Quốc phu nhân được đội ơn Bình minh lên ngựa tới cung môn. Lại hiềm son phấn hại nhan sắc, Vẽ nhạt mày ngài châu chí tôn”. Bài thơ này một mặt tả Quắc Quốc phu nhân được hoàng đế ân sủng thế nào, có thể sáng sớm cưỡi ngựa vào cửa cung, một mặt ra sức khắc họa sự xinh đẹp của nàng không cần dùng son phấn điểm trang sợ son phấn làm xấu đi dung mạo xinh đẹp, chỉ vẽ lông mày thật nhạt cũng đủ nghiêng nước nghiêng thành rồi.

Đám quân sĩ bao vây quanh xe Quắc Quốc phu nhân hoàn toàn không coi số châu báu nàng vứt ra vào đâu, nhưng đột nhiên thấy nàng vén rèm xe nhìn ra, đều không kìm được ngẩn người, hướng hồ nàng nài nỉ khẩn cầu, như một đóa hoa lê trong mưa, lại càng thêm thấm động lòng người, số quân sĩ kia đều cầm binh khí sáng loáng trong tay, nhưng không biết vì sao không nỡ chém xuống, để gia đình đánh xe của Quắc Quốc phu nhân tiếp tục giòng xe đi thoát ra khỏi vòng vây.

Có điều Quắc Quốc phu nhân cũng chỉ tạm thời thoát nạn, nàng chạy khỏi trạm Mã Ngôi, không tìm được cái ăn, nhịn đói mấy ngày, hình dung tiêu tụy, sau cùng lúc chạy tới huyện Trần Thương, vẫn bị Huyện lệnh Tiết Cảnh Tiên suất lĩnh lại dịch và nhân dân đuổi bắt giết chết, nhưng đó là chuyện ngoài đề, không cần nói nữa.

Lại nói lúc ấy loạn quân nổi lên khắp nơi, đã như một đám lửa thiêu cả cánh đồng, thế như sóng dữ không sao ngăn chặn, quân sĩ phía sau thấy tiền quân thả cho Quốc Quốc phu nhân chạy thoát đều chửi mắng âm lên, lại có người quát “Nhỏ cỏ phải nhỏ rễ, con tiểu hồ ly ấy thì cũng bỏ qua, chứ hồ ly Dương Quý phi thì không giết không được!”. Câu ấy vừa nói ra, rất nhiều người cùng phụ họa, tiếng la hét vang trời, lúc ấy đã không cần có ai suất lĩnh, tướng sĩ cũng đã vây kín ngôi cổ miếu “hành cung”, la hét quát tháo, đòi Huyền tông hoàng đế phải lập tức giết chết Dương Quý phi.

Huyền tông nghe chuyện binh biến, làm sao dám ra? Vội sai Long hổ đại tướng quân Trần Nguyên Lễ ra mặt dùng lời lẽ ôn tồn an ủi quân sĩ, ra lệnh mọi người trở về bộ ngũ. Trần Nguyên Lễ ra nói “Các người giết Dương Quốc Trung rồi, tại sao vẫn còn tụ họp chưa giải tán, làm kinh động thánh giá?”. Cũng không biết ai làm ra bốn câu ca truyền nhau trong loạn quân, quân sĩ đồng thanh hát “Giặc tuy đã giết, Rễ giặc vẫn còn, Không nhổ rễ giặc, Làm sao yên lòng?”.

Trần Nguyên Lễ chỉ đành trở vào, theo sự thật tâu lên “Ý của quân sĩ, vì Quốc Trung đã bị giết, Quý phi cũng không nên hầu hạ chỉ tôn nữa, xin chờ thánh giám!”.

Huyền tông cả kinh thất sắc, rơi nước mắt, nói “Phi tử ở trong cung sâu, cho dù Quốc Trung mưu phản cũng có liên quan gì tới nàng, bây giờ đang giữa lúc trầm lưu lạc, chỉ có phi tử bên cạnh, cũng chỉ có nàng hiểu được ý trầm, người bảo trầm làm sao bỏ nàng được?”.

Trần Nguyên Lễ nhất thời không trả lời được, chỉ đưa mắt nhìn qua Cao Lực Sĩ bên cạnh Huyền tông, Cao Lực Sĩ là thái giám được tin dùng nhất, bình thời phụng thừa Dương Quý phi tới mức không gì không làm, lúc ấy nghe tiếng reo hò quát tháo của quân sĩ, sợ họ coi y là bè đảng của Dương Quý phi lại giết y luôn, thấy Trần Nguyên Lễ đưa mắt ra hiệu, trong lòng rung động, chỉ đành quỳ xuống tâu “Quý phi quả thật vô tội nhưng tướng sĩ đã giết Quốc Trung mà Quý phi vẫn còn ở bên cạnh hoàng thượng, làm sao họ yên tâm được? Xin hoàng thượng nghĩ kỹ, tướng sĩ yên lòng thì thánh thể mới được vạn an”. Kinh triệu Tư lệ Hàn Ngạc cũng quỳ xuống tâu “Sự giận dữ của nhiều người khó mà dàn xếp, yên nguy chỉ trong khoảnh khắc, hoàng thượng không bỏ được Quý phi, chỉ e tướng sĩ muốn hại hoàng thượng, xin bệ hạ cắt tình nhịn nhục để yên quốc gia”. Huyền tông buồn bã

gật đầu, còn chưa nói gì, đã nghe Dương Quý phi sau rèm bật tiếng khóc lớn. Chỉ nghe Dương Quý phi khóc nói “Lời các người ta đã nghe cả rồi, xin bệ hạ bảo trọng, đừng nhớ nhung gì tiện thiếp nữa”. Huyền tông thần sắc thê thảm xua xua tay, bọn Trần Nguyên Lễ đều không dám nói thêm câu nào, từng người từng người lui ra.

Huyền tông nhìn Quý phi, không nói câu nào, Dương Quý phi còn mong manh hy vọng, nức nở nói “Tam lang (Huyền tông xếp thứ ba), chàng không nhớ ngày bảy tháng bảy năm trước nửa đêm không người, chúng ta nói chuyện ở điện Trường Sinh sao?”. Huyền tông nói “Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành. Phi tử, trẫm chỉ mong đời đời kiếp kiếp được làm vợ chồng với người., ờ...”. Tiếng la hét của quân sĩ ngoài cửa càng ầm ĩ. Huyền tông sắc mặt xám ngoét, nhưng không sao ứa nước mắt được nữa, vừa ờ một tiếng, cũng không nói được đoạn dưới. Dương Quý phi biết đã hoàn toàn tuyệt vọng, khóc nói “Vì giang sơn của bệ hạ, thần thiếp tình nguyện...tuỳ bệ hạ xử trí, chỉ xin được chết toàn thân!”. Huyền tông cũng khóc nói “Xin nhờ cậ sức phật cho phi tử được đầu thai vào nơi tốt đẹp”, rồi ngoảnh lại gọi “Cao Lực Sĩ, ra đây!”. Lúc ấy lấy ra một tấm lụa trắng ném cho Cao Lực Sĩ nói “Người dất Quý phi tới hậu điện phật đường, thay trẫm tiễn Quý phi lên tiên giới”. Phía sau Phật đường có một cái cây, Cao Lực Sĩ bưng tấm lụa lên, Dương Quý phi liền tự thắt cổ dưới cái cây ấy, chết năm ba mươi tám tuổi. Thi nhân Bạch Cư Dị về sau có bài Trường hận ca kể chuyện Dương Quý phi và Huyền tông, trong đó có một đoạn như sau “Chín trùng cửa khuyết bụi trần bay, Ngàn xe muôn ngựa ruổi về tây. Cờ lọng dùng dằng đi chậm chậm, Ra cửa đô thành hơn trăm dặm, Sáu quân không tiến biết làm sao, Quần quai mây ngải chết trước ngựa. Trâm vòng rơi đất không người thu, Lắc lư ngọc sáng còn trên đầu, Quân vương che mặt cứu không được, Quay nhìn máu lệ xiết sâu đau” là vịnh chuyện ở trạm Mã Ngôi hôm ấy.

Huyền tông ở hành lang cạnh Phật đường nhìn thấy bồi hồi, mọi người đều tránh đi hết, y không dám bước qua nhìn cảnh tượng Dương Quý phi lúc chết, nhưng cũng không nở rời đi, không bao lâu chỉ nghe lá trên cây rụng xuống rào rào, giống như làm lễ lúc Dương Quý phi lâm chung, không bao lâu lại nghe keng một tiếng, có lẽ là cái trâm ngọc trên đầu Dương Quý phi rơi xuống. Huyền tông ôm mặt thổ dài, nhưng giữa lúc đau xót lại bất giác cảm thấy nhẹ nhõm, loạn quân

ngoài cửa chắc đã biết tin tức, tiếng quát tháo âm ỉ dần dần ngớt đi. Không sai, phi tử y yêu thương nhất đã chết rồi, nhưng sự uy hiếp đối với bản thân y cũng đã mất đi.

Huyền tông vẫn cảm thấy mờ mịt, cũng không biết là buồn hay vui, đột nhiên có một bóng người từ góc tối bước ra, sấn tới quỳ xuống, hạ giọng nói “Xin bệ hạ bớt đau buồn, nô tài có việc bẩm báo...”. Huyền tông nói “Tránh ra, chuyện gì trăm cũng không đếm xỉa tới nữa”.

Y chỉ cho rằng là một thái giám nào đó, nhưng khi nhìn kỹ lại thì là một võ quan mặc nhung trang đeo kiếm. Huyền tông giật nảy mình, nói “Người từ đâu tới đây?”. Lúc ấy y mới nhìn rõ là Vũ Văn Thông, chỉ cho rằng Vũ Văn Không cũng tham gia cuộc binh biến, lại hỏi “Trăm đã xử tử Quý phi rồi, chẳng lẽ quân sĩ còn không chịu tha cho trăm sao?”. Vũ Văn Thông nói “Bệ hạ có muốn báo thù cho Quý phi không?”. Huyền tông liên tiếp xua tay, kể đó nghĩ nếu Vũ Văn Thông có ý phạm thượng tác loạn thì không cần phải giữ lễ quân thần, vì thế bèn gọi y đứng dậy, hạ giọng nói “Người có lời gì, thì nói khê thôi”.

Vũ Văn Thông nói “Lần binh biến này quả thật là bị người ta xúi giục, tướng quốc và Quý phi vốn không đến nỗi phải chết, đều là do người ấy...”. Huyền tông hỏi “Người ấy là ai?”. Vũ Văn Thông đang định nói ra tên “người ấy”, chợt nghe có tiếng giày lộp cộp, Long hổ đại tướng quân Trần Nguyên Lễ và Trường Lạc công chúa bước vào. Trường Lạc công chúa tới để an ủi cha. Trần Nguyên Lễ thì tới xin thánh chỉ võ về an ủi tướng sĩ. Vũ Văn Thông nhìn thấy công chúa trong lòng hoảng sợ, vội vàng dừng lại, lại giải thích với Trần Nguyên Lễ “Ta ..sợ có loạn quân xông vào, nên tới đây báo giá”. Thật ra Trần Nguyên Lễ chưa từng hỏi y, y giải thích như thế càng thừa, lại khiến công chúa nảy ý nghi ngờ.

Trần Nguyên Lễ nói “Tướng sĩ đều trung thành với hoàng thượng, hoàng thượng không cần phải lo lắng, xin hoàng thượng hạ chiếu an ủi võ về cho họ yên tâm”. Huyền tông lập tức hạ chỉ, sai Trần Nguyên Lễ ra hiểu dụ tướng sĩ nói Dương Quốc Trung tội đã đáng chết, hoàng thượng về việc này chỉ có khen thưởng, quyết không truy cứu, phi tử họ Dương cũng đã hạ chỉ ban cho được chết, bảo tướng sĩ cứ yên tâm giải tán. Chỉ dụ truyền ra, tướng sĩ còn chưa chịu tin

Dương Quý phi đã chết, Huyền tông bèn sai Cao Lực Sĩ dùng chân thêu đắp lên xác Dương Quý phi khiêng ra cho quân sĩ xem một lượt quân sĩ mới hô vạn tuế ba lần rồi giải tán.

Huyền tông lại sai Cao Lực Sĩ gấp rút chuẩn bị quan tài, chôn cất Dương Quý phi qua loa ở trạm Mã Ngôi. Cũng đúng lúc ấy có hai kỵ mã từ Tây Thục tới, quân sĩ chặn họ lại thì té ra là người của Thái thú Quảng Nguyên mang trái vải tới tiến cống.

Nguyên là Dương Quý phi rất thích ăn trái vải, nàng là người đất Thục, Thục Trung cũng có trái vải, có điều không ngon ngọt bằng vải Lĩnh Nam, nên sau này khi nàng đã làm Quý phi, “Sủng ái ba ngàn đồn một mối” bèn không ăn trái vải đất Thục nữa, mà đòi Thứ sử Lĩnh Nam thiết lập trạm vận chuyển cho nàng, chở trái vải Lĩnh Nam về tiến cống, câu thơ “Trái vải dặm ngàn vừa chở tới, Bụi hồng ngựa ruổi mỹ nhân cười” của Đỗ Mục thi nhân nổi tiếng đương thời là nói tới chuyện ấy.

Thái thú Quảng Nguyên đã nhận được thư qua dịch trạm, biết Huyền tông và Dương Quý phi vào Thục, nghĩ thầm “Quý phi trong lúc lánh nạn thế này, không thể ăn được trái vải Lĩnh Nam. Mình để bà ta được ăn trái cây của quê hương; cũng dễ được bà ta vui thích”. Nhưng không ngờ trái vải đưa tới, đúng lúc chôn cất Dương Quý phi. Quân sĩ tranh cướp trái vải hô hô cười rộ, trong khoảnh khắc hai sọt lớn trái vải đã bị quân sĩ ăn sạch không còn một quả. Về sau thi nhân Trương Hựu có thơ rằng “Cờ sụy không nghiêm biết hỏi ai, Bắc nam hai nẻo nghĩ bùi ngùi. Phấn hương nay đã vùi trong đất, Trái vải còn đưa tới Mã Ngôi”. Chuyện thi nhân ngâm vịnh không cần kể hết, lại nói Huyền tông thấy việc biến loạn đã yên, nước lụt đã rút, đường sá lại thông, tuy vẫn đau xót cũng có cảm giác “trong cái rủi có cái may”, lúc ấy bèn sai Trần Nguyên Lễ ước thúc ba quân lên đường. Nào ngờ đại loạn tuy đã dẹp yên, nhưng vẫn còn một chút sóng gió, vì Dương Quốc Trung nguyên là người Thục, tướng sĩ thuộc hạ của y phần lớn ở trong đất Thục, có một bộ phận quân sĩ không chịu đi vào phía tây, hoặc xin ở lại Hà Lũng, hoặc xin lên Thái Nguyên, hoặc xin trở về kinh sư, bàn luận nhao nhao, không ai giống ai.

Lúc ấy đường sá đã thông suốt trở lại, Quận thú phù Phong Lã Phủ và một số phụ lão địa phương cũng tới trạm Mã Ngôi yến kiến, mời mọc ở lại, Lã Phủ là một viên quan gan dạ và thông minh, vịn xa

giá của hoàng đế khảng khái tâu “Chí tôn và thái tử đều vào đất Thục, bách tính Trung Nguyên lấy ai làm chủ? Hạ thần xin suất lĩnh tử đệ bảo vệ chí tôn, quay qua phía đông phá giặc, trở về bảo vệ Trường An”.

Huyền tông trải qua cuộc binh biến ấy, vẫn còn sợ sệt, vả lại đội tiên phong của An Lộc Sơn đã tới sát Trường An, y làm sao dám quay lại, nghĩ thầm “Thục Trung có hiệu xưng là Thiên phủ chi quốc, cho dù chật hẹp, cũng còn tốt hơn nhiều nơi khác, ít nhất cũng có thể hưởng phúc thêm vài năm nữa”. Nhưng lúc ấy mọi người bàn tán nhao nhao, y lại là con chim bị tên sợ cành cây cong, lại không dám làm phật ý mọi người, nên chỉ cúi đầu trầm ngâm, không lập tức nói rõ ý mình.

Thái tử Lý Hanh là một người dã tâm bừng bừng, đang muốn nhân cơ hội này thu tóm đại quyền, củng cố ngôi hoàng đế tương lai, lúc ấy bèn tâu “Nghịch tặc phạm khuyết, bốn bể chia lìa, làm mất lòng dân, lấy gì khôi phục? Nay phụ hoàng vào Thục, nếu quân giặc đốt đường sạn đạo thì đất đai Trung nguyên giống như hai tay dâng lên trao cho quân giặc, lòng dân đã ly tán, há có thể tập hợp lại được? Nhưng phụ hoàng là vạn thặng chí tôn lại không thể ngồi giữa nguy thành, xông vào nơi nguy hiểm, nghĩ kế sách hôm nay không bằng để thần nhi thu thập quân đội giữ biên cương ở vùng tây bắc, triệu kiến Quách Tử Nghi, Lý Quang Bất ở Hà Bắc, cùng họ ra sức tiến qua đông đánh dẹp nghịch tặc khôi phục hai kinh, bình định bốn bể, sau đó sẽ quét dọn cung cấm, đón chí tôn quay về”.

Huyền tông được thái tử ướn ngựa bước ra ghé vai gánh vác trọng nhiệm, chính hợp ý mình, lập tức theo lời, bèn phong thái tử Lý Hanh làm Thiên hạ bình mã đại nguyên soái Quách Tử Nghi làm Phó nguyên soái, sai họ đồng tâm dẹp giặc. Về sau, Lý Hanh không chờ phụ hoàng băng hà, lên ngôi thiên tử ở Linh Vũ tức là Túc tông, đó là chuyện sau, dưới đây không nói tới.

Lại nói sau trận mưa gió lớn ấy, Thiết Ma Lặc vốn đã muốn bỏ chức trốn đi, về sau thấy chiếu thư an ủi vỗ về của Huyền tông ban ra, nghĩ thầm “Hoàng đế rút lại cũng không thể thất tín với thiên hạ, chiếu thư đã nói rất rõ ràng, là quyết không truy cứu tới chuyện kia nữa, vả lại Dương Quý phi cũng đã phụng chỉ mà chết, mình cần gì phải sợ. Đại trượng phu lui tới phải quang minh lỗi lạc, làm việc phải

có trước có sau, mình đã ưng thuận Nam sư huynh làm bảo tiêu cho hoàng đế, nếu lại nửa đường bỏ trốn, thì còn ra gì, không nói nữa, chỉ đành đưa Phật phải đưa tới Tây Thiên.

Trước khi xa giá khởi hành, Vũ Văn Thông chợt tới nói “Thiết Đô úy hoàng thượng sai người suất lĩnh mấy mươi Tấn kỵ đi đoạn hậu, bảo vệ những xe chở đồ vật nặng. Xa giá của Trường Lạc công chúa thì người không cần bảo vệ nữa, Thiết Ma Lặc đang sợ Trường Lạc công chúa quá thân thiết, vui mừng phụng chỉ, không ngờ vực gì khác.

Trên đường vô sự, không cần kể nhiều, hôm ấy tới Quảng Nguyên, đã vào đất Thục, Huyền tông thương tướng sĩ vất vả chuẩn cho nghỉ ngơi ba ngày, chiều hôm ấy Thiết Ma Lặc đang cùng hai người Tần Tương, Uất Trì Bắc uống rượu tâm tình, rượu tới lúc ngà ngà, chợt có một thái giám hấp tấp bước vào.

Uất Trì Bắc giật mình hỏi “Công công, có chuyện gì vậy?”. Thái giám kia nói “Hoàng thượng có chiếu, sai Thiết Đô úy lập tức tới yết kiến”. Uất Trì Bắc nói “Ừa, té ra là tuyên triệu y à? Thiết huynh đệ, dù sao bọn ta cũng rảnh rồi, cùng với người đi một chuyến”. Uất Trì Bắc chường quản túc vệ trong đại nội, không cần phụng chiếu cũng có thể vào cung, lúc ấy tuy đang trên đường lánh nạn, nhưng quy chế cũ vẫn thế, nên y mới dám nói câu ấy.

Nào ngờ thái giám kia lập tức nói “Hoàng thượng chỉ triệu liên một mình Thiết Đô úy, túc vệ trong hành cung đều đã có người thay phiên túc trực, Uất Trì tướng quân cứ uống rượu đi”.

Uất Trì Bắc tuy có thể tự vào cung nhưng chưa phụng chiếu thì không được vào gặp hoàng đế, lại theo khẩu khí của viên thái giám này thì rõ ràng không muốn y cùng đi, Uất Trì Bắc cũng chỉ đành thôi. Lúc ấy bèn cười nói “Nếu hành cung vô sự thì ta cũng cứ vui phận thanh nhàn. Thiết huynh đệ, chờ người quay lại, chúng ta sẽ uống cho thật say”.

Hoàng đế tuyên triệu thị vệ, đó cũng là chuyện bình thường, Uất Trì Bắc không hề nghi ngờ có chuyện gì khác. Thiết Ma Lặc lại thầm nảy ý nghi ngờ “Biến cố ở trạm Mã Ngôi là mình gây ra đầu tiên, tuy hoàng thượng có chiếu không truy cứu bất cứ người nào, nhưng sau lần biến loạn ấy y lại không muốn mình hồ tòng công chúa, rõ ràng là có ý nghi ngờ mình, không còn tín nhiệm như trước kia. Tại sao lại muốn gọi một mình mình vào cung? Ái chà, chẳng lẽ đây là chủ ý của

công chúa?”.

Thành Quảng Nguyên cách xa nơi loạn lạc, hành cung thái thú Quảng Nguyên bố trí cho hoàng đế lộng lẫy mỹ lệ, rất có quy mô của cung điện, ngôi miếu hoang ở trạm Mã Ngôi không thể sánh được. Thiết Ma Lặc theo viên thái giám kia bước vào, đi qua một hành lang dài, viên thái giám theo quy củ trong cung, đi lên phía trước, cao giọng báo “Thiết Đô úy phụng chiếu đã tới”.

Đúng lúc ấy chợt thấy một cung nữ dáng vẻ kinh hoàng đứng dựa lan can, đột nhiên vung tay một cái, ném một vật tròn tròn qua Thiết Ma Lặc, may mà Thiết Ma Lặc đã gặp mặt, nhận ra cô ta là thị nữ của Trường Lạc công chúa, vội vung tay chụp lấy, té ra là một mảnh giấy vo tròn.

Thiết Ma Lặc giật nảy mình, rón rén mở tờ giấy ra, vừa nhìn thấy hai chữ lớn trong mảnh giấy, đã nghe nội thị trực ban liên tiếp xuống lệnh truyền ra “Tuyên triệu Thiết Đô úy vào yết kiến”. Viên thái giám kia quay lại, nói “Thiết Đô úy có thể vào được rồi”. Lúc ấy cung nữ kia đã sớm lách vào cửa ngách, Thiết Ma Lặc nhìn kỹ, cắn răng, làm ra vẻ không có chuyện gì, theo hoàng môn quan dẫn kiến đi qua hành lang, bước vào sảnh đường.

Chỉ thấy trong phòng ngoài Huyền tông chỉ có một mình Vũ Văn Thông, Thiết Ma Lặc theo lễ quân thần hô vạn tuế ba lần. Huyền tông vẻ mặt hòa hoãn tươi cười nói “Ái khanh bình thân. Cho ngồi”. Thiết Ma Lặc hồi hộp không yên, tạ ơn ngồi xuống. Huyền tông hỏi “Nghe nói hôm trước trong biến cố ở trạm Mã Ngôi là người cầm đầu, có phải thế không?”.

Thiết Ma Lặc nghĩ thầm “Tới rồi, tới rồi!”. Nhưng y đã sớm có chủ ý nên cũng không sợ, lập tức bẩm “Hoàng thượng minh giám, lúc ấy mọi người phần khích, thần được quân sĩ suy cử quả thật khó đặt thân ra ngoài”. Huyền tông nói “Người cũng to gan lắm!”. Thiết Ma Lặc không khiêm tốn không kiêu căng, đáp “Thần chỉ muốn vì hoàng thượng trừ gian diệt nịnh, chứ chuyện họa phúc lợi hại chưa từng nghĩ tới! Nếu hoàng thượng cho là không đúng, thần cam chịu hình phạt, muôn chết không từ”.

Huyền tông lắc đầu, nói “Ái khanh hiểu lầm ý quả nhân rồi. Loại người gan dạ thông minh, có huyết tính mà lòng trung rờ rờ như người, quả thật trăm mong còn chưa được, sao lại nỡ xử phạt? Trong

tờ chiếu võ về an ủi, trẫm đã nói rõ rồi! Đối với những người trừ gian vì trẫm lần ấy, chỉ có khen thưởng quyết không truy cứu, hôm nay trẫm triệu người vào đây, là muốn khen thưởng người thôi. Thiết Tranh nghe phong thưởng!”.

Thiết Ma Lặc nghĩ thầm “Hoàng đế rót lại giở trò huyền hoặc gì đây?”. Chỉ đành quỳ xuống, chờ nghe phong thưởng. Huyền tông nói “Trẫm phong người làm Long kỵ đô úy được quyền thế tập, ngoài ra còn thưởng thêm một đóa cung hoa, ba chén ngự tửu”.

Theo quy củ của triều đình đương thời, chỉ có người thi đấu Trạng nguyên mới được hoàng đế thưởng hoa ban rượu, nên không có gì vinh dự bằng như thế, Thiết Ma Lặc cảm thấy bất ngờ, nhận đóa hoa xong, cầm lên cổ áo, lại đón lấy chén rượu hoàng đế đích thân rót cho. Trong nháy mắt ấy Thiết Ma Lặc đột nhiên nghĩ tới hai chữ trong mảnh giấy, hai chữ ấy là “Chạy mau!”, không kìm được trong lòng nghĩ thầm “Trường Lạc công chúa báo cho mình, quyết không phải là không có lý do, bảo mình chạy mau, nhất định đã biết hoàng thượng có ý hại mình nhưng hiện tại hoàng thượng lại phong thưởng cho mình...ờ, chẳng lẽ trong chén rượu này có gì lạ?”.

Thiết Má Lặc vừa động tâm niệm, không uống rượu ngay, đưa chén rượu vào mũi ngửi một cái, đột nhiên ném xuống, chỉ nghe keng một tiếng, chén rượu vỡ nát, dưới đất tóe lên ánh lửa lốm đốm!

Đó là một chén rượu độc!

Đúng chớp mắt ấy Thiết Ma Lặc quả thật khí tức đầy ruột, y có nằm mơ cũng không ngờ hoàng đế lại dùng thủ đoạn hèn hạ đối phó với y, y làm bảo tiêu cho hoàng đế, cũng từng cứu mạng cho hoàng đế, bây giờ hoàng đế lại dùng rượu độc giết y? Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, chỉ nghe Huyền tông quát “Thiết Tranh, người trong mắt không có vua, lập tức ban cho được chết!”. Vũ Văn Thông đã nhảy xổ tới, ngón tay xĩa ra như ngọn kích, đâm mau vào tử huyệt trên sườn Thiết Ma Lặc!

Thiết Ma Lặc lật tay đánh lại một chưởng, chính là lối đánh lưỡng bại câu thương, Vũ Văn Thông đã lãnh giáo chưởng lực của y, không dám đón đỡ, vội xoay người dời bước, lại điểm vào huyệt phong phủ sau lưng y.

Thiết Ma Lặc vù vù đánh ra hai chưởng bức Vũ Văn Thông lùi lại ba bước, quát lớn “Hoàng đế, nếu người nói ra được đạo lý quang

minh chính đại muốn ta chết, thì ta cam chịu, không hề oán trách, người lại nói mà không giữ lời, tàn hại kẻ trung lương, xin lỗi ta không thể làm nô tài cho người được nữa rồi!", soạt một tiếng rút kiếm, xông luôn ra ngoài. Huyền tông hoảng sợ run bắn lên, đến khi nhìn thấy y không xông vào mình mới định thần, ý niệm muốn trả thù cho Dương Quý phi lại đột nhiên dấy lên, lập tức quát "Vua bảo tôi chết, không thể không chết, cha bảo con chết không thể không chết, người trong mắt không có vua, đáng bị xử tử! Còn muốn tội danh gì nữa? Các thị vệ, bắt lấy y, băm nát ra cho ta".

Vũ Văn Thông không chờ Huyền tông lên tiếng, đã sớm rút Phán quan bút ra đuổi theo, thị vệ ngoài cửa cũng nhao nhao la hét, làm ra vẻ cản lại.

Thiết Ma Lặc quát lớn "Tránh ta thì sống, chống ta thì chết!", múa kiếm như gió xông thẳng ra cửa. Bọn túc vệ tới phiên trực rong cung đều là thủ hạ của Uất Trì Bắc, một là biết Thiết Ma Lặc có giao tình thân thiết với trưởng quan của họ, hai là biết Thiết Ma Lặc rất lợi hại, ba là chủ yếu vì họ cũng cảm thấy bất bình thay cho Thiết Ma Lặc, nên chỉ huy trưởng thanh thế, vừa chạm vào là lui ra, đợi Thiết Ma Lặc xông qua rồi lại lập tức ùn ùn đuổi theo, lại giống như vô tình cản đường Vũ Văn Thông.

Thiết Ma Lặc xông ra khỏi hành cung, cướp một con ngựa tốt thêm roi, phóng ra ngoài thành, vệ sĩ giữ cửa thành là bộ hạ của Tần Tương, biết y là ai, chẳng qua cũng hỏi vài câu, Thiết Ma Lặc bịa đặt là phụng chỉ ra thành, bọn vệ sĩ kia bèn mở cổng thành.

Đúng lúc ấy chỉ nghe Vũ Văn Thông quát lớn "Không được mở cửa, thằng đầy tớ ấy đã làm phản rồi", nguyên là y cưỡi lột con ngựa đuổi theo, khoảng cách vốn rất xa, chỉ vì lúc Thiết Ma Lặc gọi cửa lại bị chậm trễ, bây giờ khoảng cách giữa hai con ngựa chỉ còn không đầy trăm bước.

Tên vệ sĩ ái chà một tiếng, hoảng sợ tới mức trợn mắt há miệng, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Thiết Ma Lặc đã phóng ngựa vọt qua, tên vệ sĩ kia mới ngơ ngơ ngác ngác đóng cổng thành, Vũ Văn Thông cả giận quát "Người điên rồi à? Phản tặc đã chạy rồi còn đóng cổng thành sao?", thúc ngựa xông mau qua một cước đá tên vệ sĩ ngã lăn lông lốc, đuổi riết theo sau. Hai con ngựa cước lực không chênh nhau bao nhiêu, như ruổi gió đuổi chớp, trong chớp mắt đã ra tới

ngoài đồng, Vũ Văn Thông dùng Phán quan bút đâm vào mông ngựa, con ngựa bị đau lồng lên, khoảng cách giữa đôi bên chỉ còn vài mươi bước.

Chợt nghe tiếng dây cung bật, Vũ Văn Thông tay kéo cung cứng, liên tiếp phóng tên, bắn vào con ngựa của Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc vùng kiếm đỡ gạt, nhưng Vũ Văn Thông tên bắn như mưa, Thiết Ma Lặc phải đỡ gạt cho mình, lại phải che chở cho ngựa, nên tay chân luống cuống, khó mà chiếu cố cả hai bề.

Thiết Ma Lặc tức giận nói “Nhận mà không trả là phi lễ!” cũng rút trong túi ám khí một nắm Thiết liên tử phóng lại nhưng Thiết liên tử phân lượng quá nhẹ, không thể đánh xa, uy lực so với cung tên cách nhau một trời một vực, tuy cũng có vài quả đánh trúng con ngựa của Vũ Văn Thông nhưng chưa thể đả thương nó.

Phi kỵ đuổi nhau, ám khí giao phong, Vũ Văn Thông đuổi tới gần, ra sức giương cung, vù một tiếng bắn xuyên qua bụng ngựa, Thiết Ma Lặc lộn người một cái, từ yên ngựa chênh chếch bay ra, Vũ Văn Thông hô hô cười rộ, kêu lên “Thiết Ma Lặc ngươi còn chạy đi đâu, thằng tiểu tặc nhà ngươi cũng trà trộn vào cung, cũng xem là mặt bọc lấy thân đấy! Hô hô, mười năm trước ngươi may mắn thoát chết, không ngờ lưới trời lồng lộng, hôm nay ngươi lại gặp phải tay ta”.

Vũ Văn Thông một câu nói toẹt lai lịch của Thiết Ma Lặc ra, nếu như lúc bình thời, nhất định Thiết Ma Lặc đã giật nảy mình, nhưng đến lúc này, y đã trở thành kẻ phản tặc bị hoàng đế truy bắt, thì còn úy kỵ gì nữa, lập tức cả giận nói “Không sai, ta chính là Thiết Ma Lặc, ngươi định làm gì? Ngươi tưởng ta sợ ngươi à?”. Vũ Văn Thông quát “Hay lắm, thằng phản tặc nhà ngươi còn dám chống lại thánh chỉ, kháng cự à? Hôm nay lại không có Đoàn đại hiệp, Nam đại hiệp gì đó che chở cho ngươi đâu!”. Thiết Ma Lặc nghe y nhắc tới chuyện cũ, lửa giận bùng lên, cười nhạt nói “Ta là phản tặc, thì ngươi là tnmg thần chắc? Hừ, ngươi tưởng ta không biết chuyện của ngươi à? nhớ năm xưa ngươi giúp trụ làm ác, đường đường là Long kỵ đô mà không tiếc làm ưng khuyến cho An Lộc Sơn, hại cả nhà Sử nghĩa sĩ, còn muốn hại Đoàn đại hiệp, xem ra ngươi còn là đại phản tặc hơn cả ta nữa đấy!”.

Vũ Văn Thông đang sợ Thiết Ma Lặc vạch trần chuyện y câu kết với An Lộc Sơn, lúc ấy trong lòng lo lắng, thông đồng với hoàng đế

trừ diệt Thiết Ma Lặc. Lúc ấy y nghĩ thầm “May là mới rồi y không nói câu này trước mặt hoàng thượng, nếu không hoàng thượng cho dù không tin trong lòng ắt cũng có chỗ ngờ vực. Bây giờ y đã mang tội danh là phản tặc, cho dù Tần Tương và Uất Trì Bắc cũng không dám che chở y, mình phải mau mau giết y bịt miệng”.

Vũ Văn Thông xưa nay vốn tự phụ, tuy y đã lãnh giáo chương lược của Thiết Ma Lặc, nhưng tự cậy về công phu lẫn binh khí cao cường hơn y, nghĩ thầm hoàng thượng tất nhiên phái người đuổi theo tiếp ứng, thằng tiểu tặc này hôm nay chắc chắn phải chết, không cần nghi ngờ gì nữa, nhưng tốt nhất là phải giết y trước khi có người tới, để y khỏi ăn nói bậy bạ.

Hai người trong lòng đều đầy thù cũ hận mới, lập tức giao thủ dưới rừng cây.

Vũ Văn Thông cùng hai người Tần Tương, Uất Trì Bắc nổi tiếng ngang nhau, được gọi là ba đại cao thủ trong đại nội, về võ công quả thật thành tựu hơn người, hai ngọn Phán quan bút triển khai, quả thật như độc xà phun lưỡi, nhát nào cũng phóng vào yếu huyệt trên người Thiết Ma Lặc.

Thiết Ma Lặc triển khai sáu mươi tư chiêu Long hình kiếm pháp, kiếm khí tung hoành, kiếm quang bay lượn, quả thật như một con rồng ngọc uốn lượn, biến hóa khôn lường. Vũ Văn Thông hơn về công phu và kinh nghiệm, Thiết Ma Lặc thì hơn về nội lực dẻo dai, huyết khí phương cương, hai người triển khai sở học bình sinh, đánh nhau một trận khó giải khó phân!

Vũ Văn Thông không ngờ thằng tiểu tử suýt mất mạng dưới tay y mười năm trước bây giờ lại hoàn toàn khác hẳn, càng đánh càng mạnh, đánh nhau hơn trăm chiêu mà mình vẫn chưa chiếm được chút thượng phong nào, trong lòng không kìm được ngấm ngấm sợ hãi.

Chợt nghe tiếng nhạc ngựa vang lên, trong chớp mắt ấy Thiết Ma Lặc kêu lên “Tần đại ca, người cũng tới lấy đầu tiểu đệ à?”

Nguyên là sau khi Thiết Ma Lặc “làm phản” rời khỏi hành cung, Huyền tông lập tức sai Tần Tương và Uất Trì Bắc hiệp lực giúp đỡ Vũ Văn Thông, hai người nhận được thánh chỉ, vô cùng hoảng sợ, vẫn chưa biết y đã phạm tội chết gì, nhưng lệnh vua không thể chống lại, hai người chỉ đành tuân chỉ, Tần Tương sức ngựa mau hơn nên đuổi tới trước.

Vũ Văn Thông cao giọng quát “Người là phản tặc, còn dám xưng huynh gọi đệ với Tần tướng quân à, Tần tướng quân biết người nhưng đôi kim giản của y không nhận ra người đâu!”, mấy câu ấy vô cùng lợi hại, quả thật muốn bức bách Tần Tương động thủ.

Tần Tương vừa sợ vừa cuống, hai bề đều khó, nếu không có ai khác, y còn có thể theo tư tình mà tha (lúc y lên ngựa, đã tính toán như thế), nhưng hiện đã có Vũ Văn Thông ở đây quyết không thể làm như thế. Tần Tương ngần ngừ một lúc, đành phải nói “Thiết Tranh, ta chưa biết người phạm tội gì, nhưng đã có thánh chỉ bắt người, người cũng phải để cho bắt, khỏi phải tội chồng thêm tội! Người có gì oan khuất tới gặp hoàng thượng, có thể phân biện mà”, Tần Tương định cùng Uất Trì Bắc dùng tính mạng cả nhà bảo lãnh cho y, tới lúc cần thiết cũng có thể nài nỉ Trường Lạc công chúa xin cho y, vì thế trước tiên bảo y không nên kháng chỉ chống cự.

Thiết Ma Lặc bi phần chen lẫn, nói “Hoàng thượng muốn giết ta để đền mạng cho Dương Quốc Trung và Dương Quý phi, thế thì làm sao phân biện gì được nữa? À, Tần đại ca, người phụng chỉ bắt ta, ta không muốn làm người khó xử, được ta đi theo người, để hôn quân tùy ý xử trị”.

Thiết Ma Lặc đã nguyện ý bó tay chịu trói, nhưng Vũ Văn Thông song bút vẫn như mưa sa gió táp đánh tới, đừng nói buông binh khí, chỉ cần đón đỡ hơi chậm là cũng có mối nguy mất mạng. Thiết Ma Lặc cả giận nói “Ta có thể nể mặt Tần đại ca, nhưng không thể để người hà hiếp!”, vù vù vù đâm luôn ba kiếm, đánh nhau càng kịch liệt.

Tần Tương kêu lên “Thiết Tranh đã tình nguyện phụng chỉ, Vũ Văn tướng quân, người dừng tay đi”. Vũ Văn Thông nói “Y miệng nói như thế nhưng chưa buông kiếm, cũng như con cọp chưa nhả nanh, người dám chắc là y không cản lại à?”.

Câu ấy của Vũ Văn Thông cũng hoàn toàn không phải không có đạo lý, Tần Tương lại định khuyên Thiết Ma Lặc buông binh khí xuống trước, nhưng thấy tình hình như thế, Thiết Ma Lặc còn đáng tin hơn Vũ Văn Thông, trừ phi mình xông vào dùng kim giản đánh rơi trường kiếm của Thiết Ma Lặc, nếu không Thiết Ma Lặc quyết không dám buông binh khí xuống.

Thiết Ma Lặc và Vũ Văn Thông vốn khó phán cao thấp, nhưng có Tần Tương bên cạnh, Thiết Ma Lặc đã có chút tâm phiền ý loạn,

trường kiếm vung bừa, trên chiêu số bất giác để lộ chỗ sơ hở, Vũ Văn Thông đột nhiên quát lớn một tiếng “Xem1”, một bút đâm vào huyết Toàn cơ trước ngực Thiết Ma Lặc.

Tần Tương cả kinh, đang định xông vào giải cứu, chợt nghe keng một tiếng, ngọn Phán quan bút của Vũ Văn Thông lệch qua một bên, kế đó nghe thấy một thanh âm mang giọng trẻ con vang lên “Tần tướng quân, họ đang đánh nhau rất hay, người lại xông vào cản trở, như thế không khỏi quá nóng nảy đấy”.

Trong khu rừng đột nhiên có một người bước ra, Tần Tương vừa nhìn thấy lại càng hoảng sợ, người kia thân hình không đầy năm thước, tướng mạo mười phần đặc biệt, một “khuôn mặt trẻ con”, giống như một đứa nhỏ to xác, chính là Diệu thủ thần thủ Không Không Nhi danh chấn giang hồ từng làm hoàng đế hoảng sợ.

Tần Tương tay nắm song giản, trầm giọng hỏi “Không Không Nhi, người tới đây là định làm gì?”.

Không Không Nhi cười nói “Tần tướng quân, người không cần lo lắng, đôi kim giản của người tuy cũng đáng vài đồng nhưng chưa lọt vào mắt ta đâu, ta mà lên cơn trộm cắp cũng không ăn trộm của người mà. Ta là tới đây xem đánh nhau thôi! Ồ, người hỏi ta rồi, ta cũng muốn hỏi người, người tới đây làm gì thế?”.

Tần Tương nói “Ta, ta là phụng chỉ tới đây, tới đây bắt...”, y nhìn Thiết Ma Lặc một cái, quả thật không nỡ nói ra hai chữ “phản tặc”. Không Không Nhi nói “Người tới bắt ai? Bắt thành già kia hay bắt thiếu niên này?”.

Tần Tương nói “Chuyện của bọn ta, người quản làm gì?”. Không Không Nhi nói “Không phải thế. Ta đã nói với người rồi, ta là thích xem đánh nhau thôi. Bọn họ đánh sướng tay, ta cũng được xem sướng mắt. Bọn họ đánh nhau, nếu người không quản thì ta cũng không quản, nếu người giúp một bên thì ta cũng giúp bên kia, một đánh một, hai đánh hai, thế mới công bằng”.

Tần Tương bị y đùa giỡn tới mức dở khóc dở cười, nhưng một là y đã lãnh giáo của Không Không Nhi, cũng biết tính tình của y rất quái dị, hai là quả thật y cũng không muốn bắt Thiết Ma Lặc, nghi thầm “Cũng được, mình có cơ để nói rồi, có thể tự thủ bàng quan để Thiết hiền đệ có cơ hội thoát thân”, liền nói “Không Không Nhi, hôm trước người từng giúp bọn ta một tay, bắt sư đệ của người về, nghĩ tới chút

tình nghĩa ấy, ta cũng muốn kết giao với người, người nói thế nào thì cứ theo như thế!”.

Không Không Nhi cười lớn nói “Người trên giang hồ đều nói Tần tướng quân đáng mặt bạn bè, quả nhiên không sai. Nào nào, người buông đôi giảo xuống đi, chúng ta cứ xem đánh nhau thôi”.

Sau khi Không Không Nhi xuất hiện, Vũ Văn Thông biến hẳn sắc mặt, đến khi Không Không Nhi nói không giúp bên nào, y mới dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng Thiết Ma Lặc đã nhân cơ hội giành lại thế công, chiếm được thượng phong.

Không Không Nhi nhìn một lúc, đột nhiên tự nói một mình “Ma lặc tới làm bảo tiêu cho hoàng đế, chuyện đó kể ra đã là lạ lùng, nhưng bây giờ y là bảo tiêu cho hoàng đế lại đánh nhau với Đô úy hộ giá thượng ty (cấp trên) của y, chuyện này mới thật là lạ càng thêm lạ. Ồ, Thiết Ma Lặc, tại sao người đánh nhau với trưởng quan của người thiế?”. Thiết Ma Lặc đang đánh tới lúc hăng, không kịp trả lời y, Không Không Nhi nói “Ồ, Thiết Ma Lặc, Tần tướng quân cũng nguyện ý kết bạn với người, sao người không nguyện ý? Ta đang hỏi người mà!”.

Thiết Ma Lặc dùng hết sức trường kiếm vung ra, bức Vũ Văn Thông lui lại hai bước, bức bội trá lời “Hôn quân kia bảo ta là phản tặc, thằng đầy tớ này thì muốn lấy đầu ta để được thăng quan”.

Tần Tương nghe xong, thâm thấy xấu hổ, nghĩ thầm “Thiết hiền đệ, không phải người cũng hiểu lầm ta chứ?”.

Không Không Nhi lại cao giọng gọi “Ma Lặc, ta vốn muốn tìm người, người đoán xem ta tìm người làm gì?”.

Thiết Ma Lặc nghĩ thầm “Không Không Nhi người quả thật không biết gì, đang lúc này thì bảo ta có tâm tình nào mà nói chuyện tào lao với người”.

Không Không Nhi cười lớn nói “Đoán không ra chứ gì? Ta cũng đoán là người đoán không ra. Được, ta nói cho người biết nhé. Ta có ý muốn kết bạn với người, định đem cho người một món lễ vật khó kiếm. Người đoán thử xem, là lễ vật gì nào?”.

Thiết Ma Lặc lớn tiếng nói “Không biết, ta cũng không cần”.

Không Không Nhi cười lớn nói “Câu ấy của người hơi thô莽 đấy nhé, món lễ vật này rất có ích với người, người mà biết rồi thì

không cần không xong”.

Tần Tương trong lòng rung động, hỏi “Rốt lại là lễ vật gì thế? Người cứ nói ra xem, đừng để y đoán nữa. Ta nghe cũng sốt ruột muốn biết đây”.

Không Không Nhi nói “Nói ra cũng là chuyện lạ. Ma Lặc không phải thượng ty kia của người nói người là phản tặc sao, nhưng trong tay ta có một lá thư, lại là do chính tay vị Vũ Văn tướng quân này viết gửi cho An Lộc Sơn, trong thư nói rất rõ ràng, xin làm nội ứng cho An Lộc Sơn! Người nói có lạ không nào? Lá thư này là lễ vật ta tặng cho người, người có cần không?”.

Không Không Nhi nói ra câu ấy, Vũ Văn Thông lập tức sắc mặt biến thành màu xám, đâm hờ một kiếm, toan cướp đường bỏ chạy, Thiết Ma Lặc đời nào để y chạy, mũi chân điểm xuống một cái, như mũi tên vọt theo, trường kiếm đâm vào bối tâm y, Vũ Văn Thông chỉ còn cách xoay người đón đỡ. Tần Tương thấy tình hình như thế, biết lời Không Không Nhi nói là sự thật, không kìm được trong lòng cả mừng “Nếu đúng là có một lá thư như thế, Thiết hiền đệ cứ cầm lấy làm chứng cứ, trở về tố giác, thì không những vô tội mà còn có công nữa?”. Y đột nhiên tinh thần phấn chấn, nhắc song giản lên định xông vào.

Không Không Nhi đưa tay ra cản, cười nói “Tần tướng quân, người quên đã hứa với ta rồi sao? Cứ đứng yên mà xem họ đánh nhau!”. Thật ra lần này Tần Tương xông vào là muốn giúp Thiết Ma Lặc bắt Vũ Văn Thông. Có điều lúc ấy Thiết Ma Lặc đã không cần Tần Tương giúp đỡ nữa, Vũ Văn Thông rất sợ chuyện này bị Không Không Nhi vạch trần, vả lại theo khẩu khí của Không Không Nhi thì y còn đứng về phía Thiết Ma Lặc, Vũ Văn Thông sợ tới mức hồn phi phách tán, làm sao còn có thể tập trung đối địch. Thiết Ma Lặc quát lớn một tiếng, kiếm chiêu mau lẹ thay đổi chỉ thấy hàn quang cuốn đất, sắc tia rợp trời, chụp xuống thân hình Vũ Văn Thông. Vũ Văn Thông chương pháp đại loạn, chiêu thức không ra chiêu thức, Thiết Ma Lặc soạt một tiếng phóng ra một kiếm đâm trúng đầu vai y. Vũ Văn Thông đột nhiên song bút xoay ngược lại, mũi bút nhắm thẳng vào cổ họng mình đâm xuống, Thiết Ma Lặc lại quát lớn một tiếng, trường kiếm hất một cái, đánh đôi Phán quan bút của Vũ Văn Thông tung ra, quát “Phản tặc người muốn tự sát à, đâu có được tiện nghi

như thế?”, tiếng tới người tới, điểm mau vào huyết đạo của Vũ Văn Thông, y vẫn còn tức giận, tiện tay chát chát đánh vào mặt Vũ Văn Thông hai tát.

Không Không Nhi cười nói “Đánh hay lắm, đánh hay lắm!”, rồi lấy lá thư ra đưa Thiết Ma Lặc, nói “Món lễ vật này rất có ích cho người chứ hả?”, không ngờ Thiết Ma Lặc lắc đầu không chịu cầm lấy.

Đúng là: *Chỉ bởi cạnh vua như cạnh cọp, Anh hùng nghĩa sĩ đã ghê lòng.*

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Vietkiem.com